9 Ιουλίου 2015

Γέροντας Εφραίμ Αριζόνας-“Φαρδύς δρόμος” οδηγεί τους ανθρώπους στην κόλαση!..

Image not found or type unknown

Φαρδύς δρόμος

Image not found or type unknown

Οι εντολές του Θεού δεν είναι βαριές, είναι πολύ ελαφριές, ανακουφίζουν, δροσίζουν και δημιουργούν και φτιάχνουν μακαριότητα στην ψυχή του ανθρώπου. Γι’ αυτό ο Χριστός μας δεν ζήτησε πολλά πράγματα. Και στη Δευτέρα Παρουσία δεν θα πει «γιατί δεν ασκητεύσατε …». Όχι. Θα πει «γιατί δεν ελεήσατε, γιατί δεν θρέψατε, γιατί δεν ντύσατε, γιατί δεν ανακουφίσατε το φυλακισμένο». Τι είναι αυτά; Έργα αγάπης. Γι’ αυτό είπε ο Χριστός «Ποιος είναι αυτός που με αγαπάει; Αυτός που τηρεί τις εντολές μου. Εκείνος που δε με αγαπάει δεν τηρεί τις εντολές μου». Με τον έλεγχο που έκανε στους εξ αριστερών, ήθελε να τους πει, ότι «εσείς δεν είχατε αγάπη και εφόσον δεν είχατε αγάπη, δεν μπορείτε να μπείτε στο νυμφώνα της αγάπης». Ο νυμφώνας της αγάπης κερδίζεται μόνο με την αγάπη και τη θυσία. Γι’ αυτό θα πρέπει, με την αγάπη και την ταπείνωση, να περάσουμε στη Βασιλεία των Ουρανών.

Στενή και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν. Ο φαρδύς δρόμος οδηγεί τους ανθρώπους στην κόλαση. Ποιος είναι ο φαρδύς δρόμος; Η ξένοιαστη κοσμική ζωή, και όταν περνούν οι μέρες μας άδειες …

Δεν πρέπει να μας πλανά ο διάβολος· και να προσπαθήσουμε, κατά το Ευαγγέλιο του Χριστού μας, να καθαρίσουμε το έσωθεν του ποτηρίου που είναι η ψυχή μας, η καρδιά μας, ο νους μας. Αν το μέσα του ποτηρίου, λέει, το κάνεις, άνθρωπε, καθαρό και το έξωθεν θα είναι καθαρό. Υποκριτά, μην κάνεις το έξω, και το μέσα το αφήνεις ακάθαρτο. Στα μάτια του Θεού είναι όλα φανερά. Τους ανθρώπους θα τους ξεγελάσουμε, θα δείξουμε άλλο πρόσωπο, αλλά τα μέσα μας είναι γνωστά στο Θεό. Να φροντίσουμε μέσα μας να τακτοποιηθούμε, ν’ αλλάξουμε. Το χρόνο που μας έδωσε ο Θεός να τον γεμίσουμε με καλά έργα, με καλές σκέψεις, με αγνά αισθήματα.

Να μην καθόμαστε και ασχολούμαστε με αργολογίες, να μην ασχολούμαστε με συζητήσεις άκαιρες και βλαβερές. Ν’ απαλλάξουμε τη γλώσσα μας από το να

κρίνουμε τους ανθρώπους, τον αδελφό μας, τον πλησίον μας. Όχι, όχι μην το κάνουμε αυτό. Να κρίνουμε τον εαυτό μας, να καταδικάσουμε τον εαυτό μας. Αν τον καταδικάσουμε, θα τον απαλλάξουμε της καταδίκης του Θεού. Αν καταδικάσουμε, θα καταδικαστούμε κι αν κρίνουμε, θα κριθούμε, και με όποια μεζούρα μετρήσουμε θα μας μετρήσει ο Θεός.

Η κάθε στιγμή που περνάει δεν ξαναγυρνάει. Ο διάβολος μάς κερδίζει χρόνο, μάς απασχολεί με πράγματα γήινα και πρόσκαιρα προκειμένου να μας κερδίσει το χρόνο να μην τον έχουμε, ώστε να μην προσφέρουμε περισσότερα στο Θεό και στην ψυχή μας. Ας προσέξουμε όσο μπορούμε να είμαστε εν εγρηγόρσει, να γρηγορούμε στο μυαλό, στην καρδιά, να μην αφήνουμε σκέψεις, να μην αφήνουμε την καρδιά μας να μολύνεται. […] Πόσες φορές αν θα ελέγξουμε τη συνείδησή μας, θα δούμε ότι δεν προσέχουμε. Επομένως δημιουργούμε σκάνδαλο. Αυτές τις αμαρτίες δεν τις γνωρίζουμε. Να τις εξαγορευθούμε και να σβήσουν.

Γι’ αυτό θα τα προσέχουμε όλα αυτά τα πράγματα, για να είμαστε έτοιμοι. Ο θάνατος είναι φοβερός, δεν είναι παιχνίδι. Εάν κανείς από μας έχει γνωρίσει λίγο περί θανάτου, αν κινδύνεψε από ασθένεια, είδε πόσο φοβερό είναι. Βλέπετε πώς δακρύζει ο άνθρωπος ή και κλαίει και τρέχουν τα μάτια του κατά την ώρα την επιθανάτια; Γιατί κλαίει; Γιατί βλέπει ότι έρχονται οι ενάντιες δυνάμεις, έρχονται τα δαιμόνια ν’ αρπάξουν την ψυχή. Κι η ψυχή τρέμει σαν το φθινοπωρινό φύλλο στον ελάχιστο άνεμο.

Λέει το τροπάριο της νεκρώσιμης ακολουθίας: «οίον αγώνα έχει η ψυχή χωριζομένη του σώματος, πόσα δάκρυα τότε; Προς τους αγγέλους τα όμματα τρέπουσα άπρακτα καθικετεύει, προς τους ανθρώπους τας χείρας εκτείνουσα ουκ έχει τον βοηθούντα». Λέει, στρέφει τα μάτια στους αγγέλους δεν παίρνει τίποτα. Γιατί οι άγγελοι λένε «κατά τα έργα σου αλληλούια». Θα σε βοηθήσουμε, αλλά έπρεπε να βοηθήσεις κι εσύ με τα έργα σου. Σηκώνει τα χέρια προς τους ανθρώπους, βοηθήστε με. Κι εκείνοι λένε: τι να σε βοηθήσουμε, τον εαυτό μας δεν μπορούμε να βοηθήσουμε, εσένα θα βοηθήσουμε; Και τότε βάζει μυαλό ο κάθε άνθρωπος. Τι μπορεί όμως να κάνει εκείνη την ώρα, αφού ξεψυχάει;

Αυτή τη μελέτη, αυτή την αλήθεια, αυτή την πραγματικότητα την οποία βλέπουμε να την ζει κάθε δικός μας άνθρωπος που φεύγει από τη ζωή, γιατί δε μας γίνεται μάθημα να τακτοποιήσουμε τον εαυτό μας τώρα, ώστε όταν έρθει αυτή η περίπτωση, η ώρα, να είμαστε έτοιμοι; Ναι μεν θα πικραθούμε, ο θάνατος είναι από φύσεως σκληρός και πικρός, αλλά όταν η συνείδηση δεν μας καταμαρτυρεί, βάλσαμο έρχεται στην ψυχή. Η ψυχή ελπίζει, της γίνεται μια αίσθηση ότι κάτι θα γίνει. Γι’ αυτό λοιπόν, πριν έρθει αυτή η φοβερή ώρα, πριν έρθει αυτή η πρώτη κρίση της ψυχής από τη μεγάλη κρίση της Δευτέρας Παρουσίας, ας ετοιμαστούμε,

ας προσέξουμε, ας βιαστούμε τώρα, όχι αύριο και μεθαύριο. Από σήμερα, απ’ αυτή τη στιγμή, μέσα στην ψυχή μας μετάνοια κι επιστροφή στο Θεό. Κι όταν ο Θεός δει αυτή την καλή διάθεση από μέρους μας, θα μας βοηθήσει. Και αυτή τη μικρή διάθεση θα την κάνει μεγάλη, ώστε να επιτελεστεί αυτή η μεγάλη σωτηρία των ψυχών μας.

Γέροντας Εφραίμ της Αριζόνας

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr